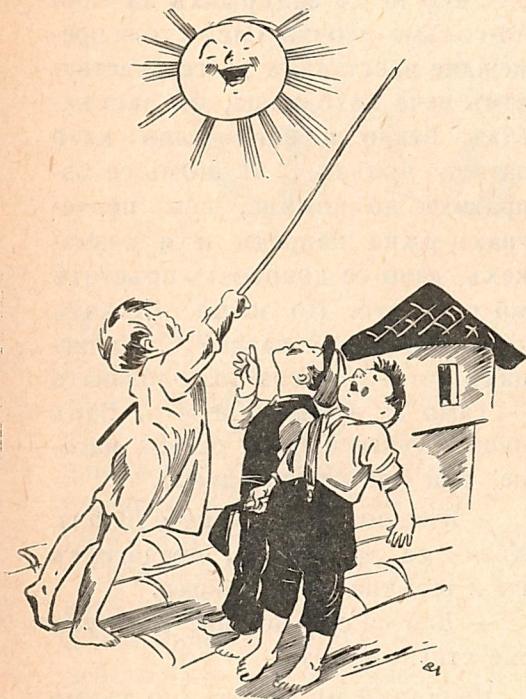

тамъ!“ Втурнаха се хората към кжши. Но баба пъкъ заключила и ключа взела съ себе си. Чичо Петъръ напъна вратата съ гръбъ.

Струпаха се и други и я повалиха. Гледаме — вжглени въ огнището, но човѣкъ да е падналъ не личи.

Погледнахме въ комина. Любчо бѣше обкراчилъ като конь опушената греда, на която висѣше веригата и викаше колкото го гласъ държи:

— Олеле, мамо!

— Не бой се бе, не бой се! Сега ще те свалимъ, — успокояваше го чичо Петъръ.

Оправиха веригата, и Любчо се спусна по нея. Гледаме го въ лицето и не можемъ да го познаемъ. Каточе не е той — почернѣлъ като дяволъ. Дрежитъ му изцапани като на огнярь.

— Е какво търсѣхте? — пита чичо Петъръ.

— Дѣдо Боже, — тихо отвръщамъ азъ!

— Е, каквъ е този дѣдо Боже горе на комина?

-- Баба нали казва.

— Баба ти се е шегувала. Нали ще се пребиете?

Въ това време си дойде и баба.

— Какво сте направили, бе синко? Бива ли така? Съ остень ли ще стигате небето! Дѣдо Боже си знае работата -- така ви се пада!

Стоянь Ц. Даскаловъ

